

کفاره یعنی چه؟

کفاره عملی است خاص که برای رهایی از غضب خداوند نسبت به گناه و یا اجتناب از مجازات آن به انجام می‌رسد. این عمل در کتاب مقدس معمولاً با ریختن خون قربانی به تحقق می‌رسد و فدیة یا فرو نشانیدن غضب الهی نامیده می‌شود.

همه انسانها گناه کرده‌اند و سزاوار محکومیت و مجازات خداوند هستند (مزمور ۱۴: ۱-۳؛ رومیان ۱: ۱۸-۲۰؛ ۳: ۱۰-۱۲). اما خداوند به واسطه رحمت خود وسیله‌ای فراهم نمود تا انسان دچار این مجازات نشود. یهودیان در عهد قدیم با قربانی کردن حیوانات سعی به فرو نشانیدن خشم خداوند می‌کردند. خشم خداوند بجای بشر بر حیوانات نازل می‌شد (لاویان ۴: ۲۷-۳۱؛ ۱۶: ۲۰-۲۲). خداوند علاوه بر قربانی‌های معمول، روز خاصی را در طی هر سال به نام ”روز کفاره“ تعیین نمود و کاهن اعظم در این روز یک قربانی خاص برای کفاره گناهان تمامی قوم به حضور خداوند تقدیم می‌کرد (لاویان ۱۶: ۱-۳۴).

هر چند پس از آمدن مسیح به این جهان، قربانی نمودن حیوانات به سبک عهد قدیم دیگر ضرورتی ندارد، زیرا خود مسیح، پسر خود خدا، برای گناهان ما قربانی شد. خود او فدیة و کفاره گناهان ما شده است (رومیان ۳: ۲۳-۲۵؛ اول یوحنا ۲: ۲؛ ۴: ۱۰). قربانی او یک بار و برای همیشه بوده است. وقتی ما ایمان خود را بر مسیح و قربانی شدن او بر صلیب قرار می‌دهیم، دیگر نیاز به هیچ گونه قربانی دیگری برای گناهان خود نداریم (عبرانیان ۹: ۲۶، ۲۸؛ ۱۰: ۱۰، ۱۴). گناهان ما به تمامی بخشیده شده است، زیرا مسیح مجازات ما را بر خود گرفت. او فدیة ماست و غضب خدا را از ما بر می‌گرداند.

به منظور زدودن غضب خداوند و دریافت بخشش گناهان، نیاز به یک قربانی زنده است. خونی باید ریخته شود. بدون ریختن خون، آمرزش نیست (عبرانیان ۹: ۲۲). خود مسیح همانا آن قربانی زنده بود؛ او خون خود را بر صلیب ریخت.

پولس می‌نویسد که الان... به خون او بی گناه به حساب آمده و عادل شمرده شدیم (رومیان ۵: ۹). این بدین مفهوم است که ما بوسیله مرگ مسیح عادل شمرده شده و بی گناه به حساب آمده‌ایم (رومیان ۵: ۱۰). مجازات گناه مرگ است (رومیان ۶: ۲۳). مسیح مُرد تا ما حیات داشته باشیم.

منبع: ایمانداران